



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: **N. H. V.,**
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 3. 2019, č.j. MV-28424-5/SO-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal soudu dne 23. 4. 2019 žalobu proti označenému rozhodnutí žalované, kterým bylo změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 1. 2019, čj. OAM-37141-70/DP-2015, tak, že žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem

podnikání - OSVČ ze dne 11. 11. 2015 byla zamítnuta dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to z důvodu zjištění jiné závažné překážky pobytu cizince na území. Citované prvostupňové rozhodnutí bylo též pro žalobce negativní, avšak výrok rozhodnutí byl opřen o jiné ustanovení § 56 odst. 1 citovaného zákona, neboť zjištěný skutkový stav byl po právní stránce vyhodnocen odlišně.

2. Správní orgán I. stupně k žádosti žalobce ze dne 11. 11. 2015 rozhodoval již potřetí, poté, co mu byla věc vrácena žalovanou k dalšímu projednání, přičemž v nyní posuzovaném případě žádost žalobce zamítl s odkazem na ust. § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti.
3. Žalobce proti rozhodnutí orgánu prvního stupně podal blanketní odvolání, které ani po výzvě nedoplnil.
4. Jak shora uvedeno, žalovaná k odvolání žalobce rozhodnutí změnila tak, že žádost zamítla dle jiného zákonného ustanovení. Uvedla, že žalobce nesplnil zákonem stanovené podmínky pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - OSVČ, neboť již není zapsán v živnostenském rejstříku. Žalovaná však dospěla k závěru, že nebyl dán důvod pro zamítnutí žádosti žalobce podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nýbrž byla u žalobce zjištěna jiná závažná překážka ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná proto změnila výrok napadeného rozhodnutí, jak uvedeno shora.
5. Za takto ustanoveného základu věcí žalobce podává správní žalobu, ve které s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně nesouhlasí, nesouhlasí ani s měnícím rozhodnutím žalované. V žalobě předně namítá, že správní orgán porušil ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť správní orgány se nijak nevypořádaly s navrhovaným opakovaným výslechem žalobce. Tím měla být způsobena nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Žalovaná pak pochybila při výkladu pojmu „jiná závažná překážka“, když nijak nekonkretizovala, na základě čeho k takovému zjištění došla, přičemž zcela jistě nelze pod tento pojem podřadit jen „chvilkové nezapsání do živnostenského rejstříku“. Konečně žalobce vytýká žalované i to, že nedostatečně posoudila přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Tím byla rovněž způsobena nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že ji považuje za nedůvodnou. Žalobní námitky vypořádala následovně. Uvedla, že žalobci ke dni 12. 9. 2018 zaniklo živnostenské oprávnění, čímž mu automaticky zaniklo i právo provozovat podnikatelskou činnost. Tato skutečnost je pak dle žalované podřaditelná pod důvod pro neudělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – tedy lze ji považovat za jinou závažnou překážku, neboť žalobce tímto porušoval právní předpisy ČR. K námitce žalobce stran návrhu na opakovaný výslech žalovaná uvedla, že tento by nic nezměnil na důvodu zamítnutí žádosti. Nadto žalovaná upozornila, že touto námitkou se zabývala již v napadeném rozhodnutí. Konečně má žalovaná i za to, že v případě, kdy byla zamítnuta žádost žalobce podle ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, nebyla v takovém

případě žalovaná povinna zkoumat přiměřenost napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.

7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalované ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s. Ve věci bylo nařízeno soudní jednání.
8. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)], žaloba je přípustná.
9. Předmětem přezkumu v nyní posuzované věci je rozhodnutí o nevydání povolení k dlouhodobému pobytu. Důvodem žádosti o vydání povolení byla změna důvodu pobytu na pobyt za účelem podnikání.
10. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 ods. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
11. Soud se ztotožnil se závěry žalované v napadeném rozhodnutí stran důvodu vedoucího k zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaná v napadeném rozhodnutí správně uvedla, že žalobce nesplnil zákonem stanovené podmínky pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ, neboť nebyl zapsán v živnostenském rejstříku, respektive toto oprávnění zaniklo žalobci ke dni 12. 9. 2018 a ani později nebylo obnoveno, což žalovaná zjistila prostřednictvím náhledu do veřejné části živnostenského rejstříku. Soudu je znám rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2017, čj. 48 A 45/2015-42, na nějž odkazuje žalobce, a ve kterém krajský soud uvedl, že situace, kdy pro neudělení povolení k pobytu chybí v zákoně o pobytu cizinců jasná opora, nelze řešit přehnaně extenzivním výkladem neurčitého právního pojmu „jiná závažná překážka“. V tomto případě však krajský soud řešil skutkově odlišný případ, kdy žalobkyně žádala o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem, který v té době již plnila a měla již pro takovou činnost příslušné povolení k zaměstnání. Nelze se proto ztotožnit s námitkou žalobce, že žalovaná pochybila při aplikaci pojmu „jiná závažná překážka“. Dle názoru soudu nebyl tento neurčitý právní pojem vykládán přehnaně extenzivně.
12. Žalobce ukončil samostatnou výdělečnou činnost a k jejímu obnovení ani nedošlo. Sám žalobce pak v řízení před správním orgánem I. stupně při výslechu uvedl, že se podnikání již věnovat nebude. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81 mimo jiné uvedl, že zákon o pobytu cizinců *„stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“* Za předpokladu, kdy žalobce žádal o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání a živnostenské oprávnění mu zaniklo, a ani později mu nevzniklo a z jeho výslechu před orgánem I. stupně naopak vyplynulo, že podnikat již nechce, pak lze shrnout, že žalobce nebyl podnikatelem ani formálně, ani po faktické stránce a ani toto nebylo možné předpokládat do budoucna. Za tohoto stavu nemohla žalovaná rozhodnutí změnit jinak, než žádost zamítnout pro jinou závažnou překážku.

Smyslem veřejného zájmu na plnění účelu dlouhodobého pobytu, resp. plnění účelu, pro který má být povolení vydáno, je regulace pobytu cizinců na území ČR. Nejedná se o jakési „chvilkové nezapsání žalobce do živnostenského rejstříku“, jak je tvrzeno v žalobě.

13. Rovněž se soud nemůže ztotožnit s námitkou, že správní orgány porušily ust. § 68 odst. 3 správního řádu, respektive zapříčinily nepřezkoumatelnost rozhodnutí tím, že neprovedly opakovaný výslech žalobce. Nelze přisvědčit námitce žalobce, že v důsledku špatného vyjadřování tlumočníka nepochopil rozlišení pojmu podnikatel a zaměstnanec. Žalobce byl v minulosti zapsán v živnostenském rejstříku, navíc sám uvedl, že pracoval v potravinách pro pana L. B. G. na živnostenský list. Je tedy zřejmé, že žalobce minimálně musel v minulosti zažádat o živnostenské oprávnění a posléze o ukončení, resp. výmaz z rejstříku, tedy musel mu být alespoň v hrubých obrysech znám rozdíl mezi podnikáním a závislou činností, zvláště pak, pokud při výslechu uvedl, že „bude dělat ve firmě Kovolis, ale podnikání se již věnovat nechce.“ Nadto samotná žádost o vydání povolení je účelem popsána jako změna za účelem podnikání, což implikuje, že žalobci muselo být známo, že podnikání je důvodem odlišným od závislé činnosti zaměstnání, tedy pracovního poměru. Soud tak musí souhlasit s názorem správních orgánů v tom smyslu, že opakovaný výslech žalobce by nepřinesl žádné nové skutečnosti a byl by ve svém důsledku nadbytečný.
14. Není důvodná ani námitka žalobce, týkající se nepřiměřeného zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2015, čj. 3 Azs 240/2014-37 a tvrdil, že správní orgány měly zkoumat dopady rozhodnutí z pohledu přiměřenosti v oblasti soukromého a rodinného života. Žalobce má za to, že se žalovaný dostatečně nezabýval námitkou nepřiměřenosti rozhodnutí prvostupňového orgánu ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
15. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
16. Soud poznamenává, že ze shora citovaného ustanovení nevyplývá a nelze ani dovodit jazykovým ani jiným výkladem, že v daném případě bylo povinností správních orgánů posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí, neboť citované ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje pouze demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou v případě, že jim zákon ukládá povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí. Tak je tomu například v případě rozhodování dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí. K aplikaci ustanovení § 174a zákona tak může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení zákona správnímu orgánu v konkrétním případě povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládá. V případě rozhodnutí podle ustanovení § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., uvedeného ve výroku odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 4. 1. 2019, se však přiměřenost dopadu rozhodnutí neposuzuje.

Totéž se uplatní i v případě posouzení věci žalovanou dle ust. § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona.

17. V souvislosti s tím poukazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017 čj. 9 Azs 288/2016-30, dle něhož na základě samotného § 174a zákona o pobytu cizinců nelze určit okruh rozhodnutí dle tohoto zákona, u nichž je povinností správního orgánu posoudit přiměřenost dopadů takového rozhodnutí. Toto ustanovení neobsahuje žádné vodítko pro to, u jakých rozhodnutí se má k posuzování přiměřenosti přikročit. Soud proto nesouhlasí se žalobcem, že dle § 174a zákona o pobytu cizinců by se měla přiměřenost dopadu posuzovat u každého rozhodnutí dle tohoto zákona. Nadto soud poukazuje na to, že pokud by měl situaci žalobce posuzovat obdobně za použití náhledu ustanovení § 37 zákona o pobytu cizinců o zrušení platnosti víza, tak v případě žalobce se jedná o situaci neplnění účelu pobytu (odst. 1) a nikoli o vybrané eventuality uvedené v odstavci 2. Odstavec 1 nevyžaduje posouzení přiměřenosti dopadů. K pochybení žalované ani orgánu I. stupně tedy nedošlo.
18. Nad rámec uvedeného soud doplňuje, že žalobce ke svému soukromému a rodinnému životu uvedl pouze velmi stroze to, že zde (v ČR) pobývá již 7 let a vytvořil si zde stabilní zázemí. Přicestování do ČR pak bylo spojeno s vynaložením spousty finančních prostředků. Ze správního spisu se podává, že rodinu již žalobce v ČR nemá, jeho manželství bylo rozvedeno. Na uvedené obecné námitky nezbyvá soudu než rovněž pouze obecně reagovat. Lze se jistě ztotožnit s tím, že za dobu sedmi let lze uvažovat o vytvoření určitého zázemí v ČR, avšak žalobce nijak nekonkretizoval, jak toto jeho zázemí vypadá, a tedy „o co přijde“, nebude-li vyhověno jeho žádosti o dlouhodobý pobyt. Ani z těchto důvodů nemá soud za to, že rozhodnutí žalované by mělo zásadní dopad do jeho soukromého a rodinného života tak, jak pouze stroze, bez bližší konkretizace, tvrdí. Je zřejmé, že žalobce se ani v žalobě řádně nevyjádřil k tvrzené dotčenosti svého rodinného života. Obecně je jím odkazováno na finanční výdaje, které jím rovněž nebyly doloženy. Soud proto uzavřel, že i tato žalobní námitka ohledně toho, že se žalovaný dostatečně nezabýval nepřiměřeností dopadu rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, důvodná není.
19. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný. Žalované podle obsahu správního spisu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 20. listopadu 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu